

het voldoende was om van elke honderd gemobiliseerde dienstplichtigen twaalf bij het *Service Corps* in te delen maar in de herfst van dat jaar kwamen tot de conclusie dat voor elke divisie van ca. vijftienduizend man die tegen de Japanners vocht, niet minder dan dertigduizend man nodig waren op het gebied van de bevoorrading.

En de afstanden!

Een schip dat van de Amerikaanse westkust af gebruikt werd voor het transport van troepen en oorlogsmaterieel naar havens in de zuidwest-*Pacific*, het gezagsgebied van MacArthur dus, was heen en terug vier maanden onderweg, als zich bij het lossen geen onvoorziene moeilijkheden voordeden en als MacArthur het schip niet vasthield om het voor transporten binnen zijn gezagsgebied te gebruiken.

Van de gehele problematiek der bevoorrading had men zich tevoren onvoldoende rekenschap gegeven; vooral ook had men niet beseft dat het mobiliseren en tijdig naar bepaalde punten dirigeren van honderden vrachtschepen (in de *Pacific* werden het er, alleen al voor het leger, achthonderd, alle ressorterend onder de begin '42 opgerichte Amerikaanse *War Shipping Administration*¹) de onmisbare voorwaarde was voor het opzetten en volhouden van militaire offensieven. Het was niet voldoende dat het Amerikaanse bedrijfsleven alles kon produceren wat de in de *Pacific* strijdende eenheden nodig hadden – dat moest allemaal tijdig naar de Amerikaanse westkust worden vervoerd, daar opgeslagen, aan boord van schepen gebracht en die schepen moesten op het juiste moment de punten bereiken waar op de aankomst van die voorraden werd gerekend. Hoeveel was er nodig? De ervaring leerde dat voor een infanterie-divisie van ruim veertienduizend man met meer dan tweeduizend voertuigen en stukken rijdend geschut, als die divisie (wat regel werd) voor dertig dagen voorraden meenam, ruim 20 000 brutoregister-ton laadruimte nodig was (1 brutoregister-ton is gelijk aan bijna 3 kubieke meter) en dat op die eerste 20 000 brt elke maand 12 000 brt aan voorraden diende te volgen. Voor een tankdivisie waren die cijfers: 40 000 brt bij vertrek en vervolgens elke maand 36 000 brt aanvulling. Ten tijde van Pearl Harbor wisten de Amerikanen evenwel niet wat de moderne oorlogvoering, en dan speciaal de oorlogvoering in de *Pacific*, eiste. Enige recente ervaring hadden zij, gelukkig, met de aanleg van bases: zij hadden in '41 in Engeland twee vliegbases en twee bases voor torpedobootjagers ge-

¹ Hoofd van dat bureau was *Admiral* Emery S. Land, die tevens voorzitter was van de *Maritime Commission*, welke zorg droeg voor het bouwen van voldoende nieuwe vrachtschepen.